

Commendatio Prosodie.

In principio ut ait Cicero ge-

neri aiatuū omni est a natura tributum. ut se vitā corpusq;
tueat declinetq; ea q̄ ei nocitura videant. q̄ st̄ ad vniendum
necessaria inq̄rat z paret ut pastū z latibula z alia eiusdē ge-
neris Arbores item herbeq; nunc frondib; comisq; virentib;. z floridis
nature sue p̄ditionē manifestāt. nūc folijs defluentib;. hibernū frig⁹ etas
temq; nō iocundā adeē haud minus pticent. q̄ tñ cognitiōe nō gaudent
Aues q̄q; qb; z rō denegata dulci modulatiōe. suavi susurro nature sue
p̄stantiā. canoro gutture recitant Qui itaq; haud videbit̄ incōcinuum
mortale hoim gen⁹ (q̄ s̄monis significatiōe vltra imortales aios suo du-
te atq; suatore donat⁹) eloq̄ntie suauitatē nō sectari. faciēdie celeb̄itatē
nō colere. art; grāmaticē p̄sodiā nō optare. q̄ aīmi affectus q̄ intelligens
tierōem legitime eloqui docet. q̄ n̄m in alienis mētib; lumen coruscare
laborat. Quis em̄ in cetu doctissimoz orōes p̄nūciat. q̄s historiaz z dos-
ctrinaz variāz intelligentiā p̄ferat. q̄ syllabaz naturas z p̄sodie leges
nō viderit. nisi balbutiens sp̄ z trepidus Prosodia em̄ ceteras venustat
gramaticē spēs z decore nō paruo multiplicat Quid em̄ (ut ex aīmi sens-
tentiā loquar) lrāz elementozq; orthographiā p̄dest Quid p̄fert vocabu-
loz aut dictionū ethymologie significatiō. accidentiūq; distinctiō Quid
deniq; p̄moditat; illa orōnū z p̄grua z latīna p̄p̄latiō diasthetice p̄fi-
ret. si inent; p̄ceptus rōem atq; intelligentiā distincte limatq; exp̄mere
nō didicer;. non p̄uenit p̄fecto non cōuenit sacraz interpretem mutū atq;
dissonū euolare. nobis sermo q̄ppe datus ut cōis volūtat; p̄sto fiant indi-
cia Quāobzē mi filioli q̄ nōdū sapit; quid latent; energie viue voc; acc⁹
in aures discipuli p̄ferat. quibusq; nondū p̄suasum qd̄ vtilitatis p̄sodia
ob eius imense doctrine raritatē in gymnasijs lrāzq; ludis p̄ se ferat.
Arrectis aurib; attētoq; aīo grāmaticē p̄fectionē. sermonis interpretem.
ip̄am p̄sodiā p̄prendite ut discatis cū Cicerone n̄ro eloq̄ntissimo. p̄nū-
ciationē p̄cinctā z regularē oratori vtilē. ad p̄suadendū neccāriā. intrepis-
di eniuero syllāz quātitatē. orōnum mensurā quoq; pacto voces excudē
debeant facilius inuenietis.

Hic centus varias decet hinc distinguere normas.

Nec est quarta ps Alexandri In qua docet quartā spēm
artis grāmatices ut p̄sodiā s̄m ordinē p̄missum ibi Accētus
normas ex hinc variare docebo Et diuidit̄ in duo capitula. In p̄mo em̄
accentuū debitā docet modulationē In altero figuras grāmaticas
Item notandū q̄ licet accentus q̄ntitatis syllabaz debete p̄nūciande
grā inuentus. tñ in latīni sermonis p̄nūciationē atq; voc; modulatiōem
ordinat̄ Quare hic accentus nō ut carminū vel metrū est. s; ut orōis so-
lute p̄siderat̄ Est itaq; duplex accent⁹ ut mellicus siue metricus q̄ in
carmie notat̄ Et p̄laicus siue regular; q̄ in p̄sa versat̄. Item Subie-
ctū quarte pt; ē syllaba modulatōe significatiā p̄feribilis. Qui ut p̄pria
passio accentus accidit a qua hoc capitulū denotat̄ Qui; it; p̄ncipia lit

tere et modus pferendi. que Vincenti⁹ in suis gramaticis Vox est letas
 auditu sensibilis. Etiam accētus dicitur prosodia cui accidit tēpus regulare. que
 accētus et prosodia sunt in syllaba ut in proprio subiecto. Nam secundum Priscianum 2°
 maioris unicuique syllabe accidit tēpus. i. accētus et modus proferendi ipsi
 us syllabe asper vel leuis et dicitur spiritus. Item tempus est mora siue prola
 tio syllabe. Et accidit syllabe unum tēpus vel duo. Accētus est enim una quacumque
 syllaba aut unum aut duorum esse tempus ut patuit in 3^a parte. Tempus ite alit
 ud correptum. aliud productum. Tēpus correptum est minima mora syllabe ut
 saluet species illius lre vel syllabe. Sed tēpus productum est geminatio tēs
 poris correpti. Secundum hanc enim dicitur sonus tēpis. secundum Hysidorum syllabarum
 triplex est diuisio. Nam syllabe sunt aut breues aut longe aut coēs. Breues sunt
 que naturaliter produci non possunt. Longe que corripere recusant. Comunes sunt
 que ancipites. i. modo breues. modo longe collocantur. Sed quia hec distinctio tempus
 magis ad carmina quam ad prosam pertinet. Ad regulare prosodiam accedam⁹
 de qua noster sermo. Est igitur prosodia siue accentus siue tonus secundum Vin
 centium regularis modulatio vocis facta in pronuntiatione scaturia unum pncipaliter
 paliter adiacens syllabe secundum eleuationem et depressionem. Accidunt autem syllabe
 secundum Bedam artis. i. eleuatio et thesis. i. depressio. spiritus numerus. lraque tenor et tēs
 pus ut claruit in tertia parte. vel secundum Priscianum. Accētus est certa lex et regu
 la ad eleuandam et depmendam uniuscuiusque que pertinet orōis syllaba. Tres secundum
 Vincentium tria verum reddunt accentum regularem debita. vox ut sermo pro
 nuntietur voce decēti. Quilibet enim personam una voce si enuntiemus primo modo
 intelligibilis 2° Plena distinctio pronuntiationis enim distinguet orōes ab orōe
 clausulam a clausula alias auditoribus sermo prolixus esset ineptus 3°
 Pausa moderatio. nam si lector pausaret ubi pausatio non succuberet et pri
 nuaret ubi non ptinuandum. non esset sermo intelligibilis.

Est grauis accentus et sunt moderatus acutus

Et circumflexum multi tenuere priorum

¶ Nec est pars executiua. In qua intentum profertur primo distinguens accē
 tum cum suis locis. 2° docet modum accentuandi penes ritum antiquorum. 3° no
 strum describit modum. Dicit itaque quattuor esse species accētus ut acutum. grauem.
 moderatum. et circumflexum. Circumflexus apud veteres fuit in vsu. non vero
 apud modernos gramaticos. Tunc secundum Johannem Tortelium et Januensem
 tamen apud grecos quam latinos tres sunt accētus regulares ut acutus grauis
 et circumflexus. Nam hi soli denotant ubi queque syllaba eleuari depmive de
 beat. quod ex maxima vocum psonantia pceptum est. Ideoque dicebat Quintilia
 nus libro primo de institutioe oratorum. Non esse cuiuslibet auris lraque exigere
 sonos non hercule magis quam neruorum. Item ratio diuisionis est. omnis enim ac
 centus vel est ppositus ut circumflexus vel simplex et sic vel est medi⁹ ut mos
 deratus vel extremus. itaque vel in eleuatione pstitit ut acutus. vel depressione
 ut grauis. Item nota quidam dicunt circumflexum nihil esse in tempore ponē
 tes eum sub acuto. Hi enim contra artem et naturam loquuntur. Duo enim sunt accentus
 principales ut acutus et circumflexus ut patebit. Ubiqueque grauis ubi acutus

Accentibus.

rumflexis adesse negat. et rursus ubi circumflexus acutus locum habere recte
 sat. In nulla enim dictione sunt duo principales. quia habito acuto. aut circum
 flexo. reliqui sunt graues. Item non est propterea pretereundum quod Tortellius cum
 Januensi Et Alexander cum Vincentio sint diuersi in positionibus sus
 is Tortellius enim posuit tres accentus ut patuit Sed Alexander cum Vin
 centio quatuor ut patet in textu Sed he positiones non repugnant. Tortellius
 enim loquutus sum naturam et artem pronuntiandi. naturaliter enim syllaba circumflexis
 penultima. dum ultima naturaliter sit correpta ut patebit. et ipsa penul. producta
 Sed hic accetus generat cacapheton. id est malum sonum. ideo apud aliquos
 circumflexus aboleuit. quare potius aliter imitatus usum quam artem. Itaque sum ar
 tem circumflexus principalis. secundum usum pro aliquo moderatus. Quia
 notandum quod omnis dictione tam apud grecos quam latinos siue monosyllaba siue
 polysyllaba unum habet accentum predominantem atque principale. quod acutus est vel
 circumflexus sum naturam sum usum aliquorum moderatus. Nec plures acus
 tos aut circumflexos nec unum acutum nec alterum circumflexum habere potest. Sed accen
 tus graues tot habet dictione polysyllaba. quot habet syllabas ultra eam in qua a
 cutus est vel circumflexus habere potest. ut in hominibus antepenultima acutus relique
 grauantur. Sicut in octauianus penultima circumflexis reliqua omnia grauantur.
 Sicut in propositus ut malefanus habet unicum accentum circumflexum Item licet eadem
 sit mora in graui et acuto accetibus. tamen acutus principalis. grauis pro minime
 principalis Principalitas enim accentuum causatur per sonoritatem Que maior in
 eleuatione quam depressione vocis Itaque acutus et circumflexus qui sunt per eleuatio
 nem sunt principales. grauis pro qui per depressionem secundarius Instrumenta enim voces
 sunt graua quare facilius deorsum quam sursum mouent auctore Aristotele
 quarto de celo. Dignior est mora in depressione quam eleuatione quod ambigit. Item
 grauis cum acuto in eadem dictione. non autem acutus cum acuto deprehendit. quare acu
 tus principalis. duo enim principalia in eodem se non participant. Item quereret fortasse
 si aliquid quare unum dictionis tamen unus est accentus principalis ne aliquid incer
 tum relinquatur Accetus principalis fit ad continuandas partes dictionis ut ex dis
 uersis syllabis fiat unum scaturis representatiuum. quod minus fieret nisi per unum
 continuans quod est accentus principalis uti partes corporis ad unam dictionem perfectio
 nem siue propositum combinantur

- Hic grauis est qui deprimitur nec tendit in altum**
- Et grauis incipit. sed in altum tendit acutus**
- Atque grauis medius et acuti fit moderatus**
- Est circumflexus grauis in primo sed in altum**
- Tollitur inque grauem tendit sed cessit ab usu.**

Posita diuisione membrorum Jam singulas definit species. primo de graui tam
 quam conuoluntate de acuto tamquam de eius opposito Opposita enim iuxta se posita
 magis elucescunt. De hinc de moderato ut de eorum medio. medium enim extre
 ma supponit Tandem de circumflexo tamquam de positione Grauis itaque est ac
 centus quo syllaba deprimuntur siue deponuntur. unum signatur apud grecos signa quae
 a summo in dextram deponit ut est hec figura \ Acutus ille accetus est
 quo syllaba vocem eleuat acutus. et signatur ea signa quae a sinistra parte in

De

Dextrā sursum ducta est / Moderatus medius est gravis et acuti ita
q̄ in fine syllaba aequaliter deponit et eleuat vt vocabis no^m ei⁹ iesus
Qui non reperitur apud grecos. Circūflexus autē quo syllaba et acutū si-
mul et deprimū vnde ex acuto et graui p̄fectus videt. quare semicirculi
linea designat. que sane accentuum signa a latinis non scribunt a grecis
vero semp. Et notandū q̄ eadē syllaba non deprimitur et eleuat sed post
depressam syllabam acutus eleuat in fine. q̄ depressio et eleuatio fiūt circa
eandē syllabā Itaq̄ circūflexus accentus dū ascendit p̄ eleuationē p̄ vo-
cis depressionem circūflectit Item accentus similes sūt motibz rerū natus
raliū. quoz quidā sūt simplices. quidā refracti ad refracti similitudinez
dictus circūflexus. fm Vincentiū. viano tu refracto mobile leue natus
raliter ascendit sed p̄hibens reflectit et descendit vt p̄z de motu ig-
nis in fornace Ita circūflexus dū ascendit p̄ eleuationē p̄ vocis depresso-
nem circūflectit Sed motuū simpliciū quidam naturales quoz vnus ē
in medio sursum vt est motus leuiū ad cui⁹ similem dictus acutus. quis
daz ad mediū deorsum vt est motus grauiū ad cuius similem sumptus
gravis. quidā p̄o aīalis vt est motus p̄gressiuus qui fit circū mediū ad
cui⁹ similem dictus moderatus Et nota q̄ moderatus accentus d̄z medi-
us inter acutū et graue nō p̄ equalē distantā ab extremis. plus em̄ ad a-
cutum q̄ grauem tendit.

In primis medijsq̄ modo regimus moderato
Voces accentu regitur finis sub acuto
Accentum p̄ quem regitur vox vltima seruat
Aut hunc iunctaz proprius tenet vna duaz
Datq̄ grauem iure quecūq̄ carebit vtroq̄
Nos solos vsu debes seruare moderno.

¶ Visis accentuū definitionibz fm naturam cuiuslibet p̄rtiam Jam q̄
bus locantur sedibz p̄scrutabimur Et hoc p̄mo generaliter. 2° specialit̄
ibi Accentū tibi vox Dicit itaq̄ in p̄mis et medijs syllabis regimus vo-
ces et d̄cōes accentu moderato ita vt accentus moderat⁹ determinet sis-
bi illas syllabas vt pedes et loca p̄pria Sed finis d̄cōis vel orōis regit
acuto. i. si accentus p̄dominās supra vltimā syllabā cadit acutus d̄z vt
Jacob Iesus Vel vna duaz syllabaz iūctaz p̄p̄inqui⁹ vltie regit acus-
tū. hoc est etiā accentus cadit sup penultimā vel aūpenultimā et d̄z mode-
ratus siue circūflexus vt fortuna ¶ Inde subiūgit quecūq̄ syllaba caret
vtrorū accentuū iure. graue habebit hoc est accentus gravis est in oibz
syllabis in qbz non est vel acutus vel circūflexus siue moderatus ¶ Unus
em̄ est accentus p̄dominās vt oēs syllabe hui⁹ d̄cōis hierusalē grauan-
tur p̄ter vltimam Hinc p̄cludit Alexander q̄ moderno vsu tm̄ seruandū
sunt hi tres accentus acutus moderatus et gravis Licet vsu grecorū et
multorū latinorū circūflexus ponat loco moderati Item notandū diuersa
sitas inter acutū et circūflexū non p̄ceptibilis est ab vnoquoq̄. nisi forte
ab exercitio musico Nā p̄ vnūquemq̄ illoz vox ip̄a eleuari videt. quare

Accentibus.

quid inter hos accentus discriminis que sequuntur attende. ¶ Accentus acutus apud grecos tria detinet loca vltime scz penultime z vltime. Apud latinos ꝑo tm̄ duo vt anpenultime z penultime. Dictiones em̄ latinæ ne accentum regulariter nõ patiuntur in fine. Sed circũflexus siue moderatus in dictionibus grecis duo ꝑsequitur loca vt penultime z vltie. In latinis vnũ vt penultime. Itaqz vltima existente breui z penultima longa. si sup̄ penultimã fit accentus circũflexus vel moderatus habet. vt rhomanus fortuna Octavianus sanus. Sed que dictiones penultimam habent breuem vltimã ꝑo longam si supra ꝑimam hz accẽtum ne esse est hunc esse acutũ vt amant. Idem si penultima z vltima longe vt legabant athene. At si in anpenultima accentus esse dicat acutus erit sp̄ et nõqz circũflexus aut moderatus vt dominus Virgilius Tullius. q̄re regula in latinis de accentibz datur qđ in trisyllabis dcõibz z tetrasyllabis siue deinceps. si penultima breuis fuerit antepenultima acuet. Ius uenalis in prima satyra. Uciolam pculleius habet sed gillo deũcem. Virgilius. Preterea duo nec tua mihi vallerẽpti Capreoli. In qbz vnã uciolam z capreoli in antepenultima acutũ habent. Virg. ꝑmo eneidos. Vnius ob noxam z furias aiacis olei. vbi eius ꝑsus ꝑma dcõnis acuitur. Nam fm̄ Seruũ z Alexandrũ in hys sezvniũ illius ipius media syllaba naturaliter ꝑducitur. sed cũ opus est corripitur. qz quotiens vocalẽ longam vocalis scq̄tur. superiori detrahãt vires. Ut apud eundẽ in tercio eneidos. In sũle iouio in magno. Et in septio. Sudibusqz ꝑustis. Idem in bucolicis. Et longũ formose vale vale inquit iolla vt clare pasuit in tercia pte. Quãobzẽ z in eo ꝑsu i añ u vocalẽ corripit potuit. Ideo qz in anpenultima tũc quoqz accentus fuit. Que sane regula similiter in dcõibz grecis obseruatur. Sed ꝑtra fieri ꝑtingit cũ anpenultima corripitur in his dcõibz. nam tũc quoqz penultima hz accẽtũ vt Virgilius in primo eneidos. Nam b̄ infandã amissis vni? ob iram. vbi vni? cõtinet accẽtũ circũflexũ. Item rursus z si penultima z vltima in eadẽ dcõne longe quidã fuerint. anpenultima ꝑobreuis ipã antepenultima acui nõ potest. auctore q̄ntiliano de institutioẽ oratoria. Postẽr em̄ sermo duabus longis sequẽtibz ꝑimam breuẽ acui non patitur. Item Querit quare accentus circũflexus non cadit nisi in syllabã longam. acutus ꝑo vel in longam vel breuẽ dicendũ circũflexus accentus ꝑsistit in eleuatioẽ z deꝑressioẽ itaqz ad huius accentus lre modulationẽ duplex ꝑcurrit tps. non vero ad accentum acutum. at duplex tempus non syllaba breui. sed longa exclamatur. quare congruum ꝑducitur syllabam longam accentu regi circũflexo. ¶ Querit scđo. quare vltima existente longa penultima nõ potest circũflecti. Dẽm accentus circũflexus non patitur post se in eadẽ dcõne duas breues syllabas vel vnã productam duabz equiualentem. post principalem em̄ accentum non ponitur nisi vnica vel duplex deꝑressio. Unica fit quando penultima acuitur. Duplex quando penultima circũflectitur vel quando antepenultima acuitur. qz regulariter in nostro sermone accentus principalis nõ ponitur in fine. quare inq̄tum potest erit. Propinquus fini alias plures q̄ vna sequerentur deꝑressiones. Itaqz si

penultima circumflecteretur vltima producta circumflexus nō adiacet fini propter tres depressiones Et quia post principalem non sequitur nis si duplex depressio Itaq; vt dixit Quintilianus antepenultima breui. penultima vero longa eadem antepenultima acui non potest. alias sequeretur idem inconueniens id est triplex depressio ¶ Queritur tertio antepenultima et penultima existentibus breuib; quare magis antepenultima q̄ penultima acuitur. Dicendum hoc fit propter maiorem temporum distinctionem. Maior em̄ est distinctio temporum. ambabus breuib; si antepenultima acuatut vt in hac dictione dominus si penultima acueretur nō determinaretur an penultima esset breuis an longa. quia tam breuis q̄ longa potest acui Quū vero acutus sup̄ antepenultimā ceciderit dinoscitur penultimam breuem esse vt patuit ex regula

Accentum tibi vox monasyllaba reddit acutum

Sunt quedam quibus est grauis accentus quasi nullus

Et coniuictiue voces et prepositiue.

¶ Positis loc; generalibus accentuum Jam eorum loca specialia perstringit Primo de monasyllabis. deinde de polysyllabis dicens dictō monasyllaba reddit tibi accentum acutum et non grauem aut circumflexum. vt ros mos flos ars mars pons fons. siue sit producta siue breuis. Dictio em̄ monasyllaba breuissime est prolationis. si ergo graui aut circumflexo pronūciaretur accentu difficili acciperetur auditu eo quod deponeretur in pronūciatione Itaq; eam acui necesse est. Et subdit exceptionem. Quā s̄; dictiones quibus grauis accentus est quasi nullus vt sunt iunctiones et prepositiones q̄ si dicat. quedam sunt dictiones monasyllabe que habent accentum grauem et illius est q̄ si nullus. i. prae sonantie vt Virgilius Arma virūq; cano troie q̄ primus ab oris Italiā fato pfugus lauinacq; venit et. Idem Spēs dedit dubie menti et. Item hec exceptio non datur de oibus coniuictionibus sed maxime de encliticis vt q̄ ve ne Que coniuictione enclitica sequente vltimae syllabe precedentis dictionis solite imponere accentum acutum et coniuictionem priuare vt dixiq; putasne dominusve Imo vt quidam ferunt non solum eadem iunctio accentum mutare potest. sed q̄q; et tps vt Virgilius in damone Uno eodemq; igni sic nostro daphnis amore. vbi tandē dictio eodem que penultimam naturaliter longam habebat. et vltimam breuem Tunc quoq; ratione enclitice penultimā breuem facit et vltimam longam Virgilius Una eademq; via sanguisq; aimusq; sequuntur. Idem Obstupui steteruntq; come vos faucib; hesit Et libro georgicorum primo Discueruntq; herbas et non innoxia verba Alij hō putant magis id ex auctoritate factum q̄ ratione enclitice quia absq; enclitica idem nonnūq; compitur vt in eo versu Non eodem cursu respondent vltima prunis. ¶ Item notandum non solum in prepositionibus verum etiam in quibusdam aduerbijs consueuimus omnino differentie causa accentum in vltimā ponere vt patebit.

Accentibus.

Item notandū dictiones barbāre dictiones z monasyllabe hñt in interrogatōibz in fine duo pñcta: alterū qz acūtur in fine: alterū rōe interrogatōis vt vnde es tu? quid dixit Jacob? Ceterē hō dcōes rōe interrogatōis hñt vnū punctū. Item dcōes grece barbāre z monasyllabe pfecte acūtur cū sequat̄ coma vel colon. Impfecte hō si periodus. i. magnū punctū vt in noibz grecis z hebraicis sic: sed in fine sic j Silt in monasyllabis sic: sed in fine sic j Etia notandū monasyllaba dicitio q̄ non eleuat̄ (de qua textus) pprie nō hz aliq̄ accentū. nō hz em̄ acutū vel circūflexū qz nō acuit. neqz graue qz grauis nō cadit sup dictionē monasyllaba. ¶ Querit̄ qz nos latini grecoz sumus imitatores quare accent⁹ pñcipalis apud nos nō hz locū vltime syllabe sicut apud grecos. Dm̄ qz in vltia syllaba quētiōr̄ occurrit depressio q̄ eleuatio In fine em̄ clauduntur labia z dēscūt. at instrumēta vocē nō dēscūt nisi mota p deorsuz q̄re pñcipalis q̄ sp̄ eleuat̄ nō suppetit apud nos vltime syllabe Sz q̄re apud grecos id ptingat nihil aliud rōis pperio nisi q̄ greci fines dcōm quodā biatu proferūt vbi instrumēta naturalia eleuari pgruū pducit itaqz necessario seq̄t̄ accētū vel acutū l̄ circūflexū fieri in vltia syllaba dcōis grece.

In circūflexis extremis aut in acutis
Vsu non credo quicq̄ differre moderno
Nec primas medias ve modo pronūciat vsus
Lircūflectendas imo tanq̄ moderari das.

¶ Hic remouet dubiū an accentus circūflexus sit de nūero accentuum Respōdet q̄ accētus circūflexus vsu moderno non differat a moderato Vsus eī modernoz grāmaticoz recusauit pmas z medias syllabas circūflectendas sed voluit eas moderandas. q̄re in illis syllabis circūflexus nihil differt a moderato Tñ vsu nro utz ex dicit̄ Prisciani Quintilianī z Johānis tortelū nō reiciendus Licet em̄ nō hēat locū in antepenultia In penultia tñ z antepenultima fm̄ naturā habere locū q̄s ambigit ē ppter rōes p̄us dictas Itaqz vsus patrie in his seruandus.

Dictio cui tñ duplex est syllaba seruat
Accentum supra primam sit longa breuisqz.

¶ Jam describit loca pñcipalis accentus in dcōibz dissyllabis postea in polysyllabis dicens dicitio hñs duas syllabas seruat accentū pñcipalem supra p̄orē syllabā hoc est acutū vltia longa circūflexū eadem breui siue fuerit lōga siue breuis vt miles stipes nō supra posteriorē saltē in dcōibz latinis: qz regulariter vltia syllaba dcōm latinaz nō acuit vt patuit.

Ergo pro causa circū puta pone vel vna
Non declinata supra extremas acuntur
Sic alias acuis facit hoc distantia vocis.

¶ Hic ponit exceptionē a regula. q̄ dcōes dissyllabe posite in textu patiant̄ in fine accentū pñcipalē Et hoc oīno differētie cā. ne si in penultima

habent noīa magis q̄ iunctiōes aduerbia z p̄positiōes crederent. Un̄
 norandū qn̄ ḡ iunctio est illatiua acutū hz in p̄ma Iuuenalis in satyra
 Credo pudicitia nullā iuenies q̄ p̄cat amāti Ardeat ip̄a licz tormentis
 gaudet amāt. Et spolijs ḡ longemin⁹ vtilis illi Uxor q̄sq̄s erit bonus
 oprandusq̄s maritus Qn̄ p̄o est aduerbiū cū ḡtio iuctū z p̄ illi⁹ ob cām
 positū teste Seruio hz accentū in vltia q̄ circūflectit vt Virgilz. vi. enei
 dos Illi⁹ ḡ venim⁹. i. illi⁹ ḡra vel ob cām illi⁹ Itē dicim⁹ circ⁹ circi noī
 subm a q̄ circin⁹ z circulus ad cui⁹ acci drām circū q̄ p̄mā acuit. hec p̄e
 positio circū vltimā eleuat vt sit drā in voce Silt̄ hoc aduerbiū silitudis
 nus puta finalē acuit At puta ip̄atiu⁹ h⁹ p̄bi puto p̄ore acuit Silt̄ pone
 p̄pō ad drām h⁹ ip̄atiui pone a d̄bo pono Eodē mō hoc aduerbiū ḡgre
 gandi vna in fine eleuat ad drām huius noīs vnus a um Et cetera dē
 ctiones his similes eodem gaudent accentu.

De pronomibus aduerbia que facis adde

¶ Hic ponit sc̄daz exceptionē dicēs aduerbia q̄ formā a p̄noibz vltiaz
 syllabā acuit vt eo illo huc illuc istuc illinc istinc illice istice qz st̄ apoco
 pata. qz fm̄ oēs scriptores h⁹ artz oēs dcōes apocopate in fine acuiuntur
 Ad maiorē itaqz hoz intelligentiā norandū q̄ vt d̄t Puscianus. xv. liz
 bro aliqui ablti noīm p̄ aduerbijs accipiunt. vt vna qua eo quo z sic ser
 uant accentū vltimē syllabe p̄pter coincidentia in noīe. a qua tñ regula
 excipiunt postea interea ita roma ianua z padua z cetera aduerbialiter
 posita. vt venio roma. maiorē em̄ hnt̄ p̄ueniētiā cum noībz q̄ aduerbijs
 itaqz accentū noīm potius q̄ aduerbioz petunt. Itē aduerbia duplicif
 formant̄ a p̄nomibz aut p̄ deriuatōem vt ab hic huc ab ille illuc ab iste
 istuc. aut p̄ p̄positōem vt adhuc abhinc illicine isticine zc̄

Huic acuendo sonat. si fiat syllaba bina

¶ Ponit terciā exceptōem. q̄ hic d̄tus huic huius p̄noīs hic q̄uis etz
 sit dcō dissyllaba vltimā acuit. nō em̄ dubiū est qn̄ acuaf qn̄ ē dictō mo
 na syllaba Virḡ. Huic iunx̄ sicheus erat. Itē sub huic p̄phendunt̄
 cui z heu. Virḡ. O regina nouā cui p̄dere Iuppiter urbē. Idē Lui pa
 ter intactam dederat. Idem de heu pro dissyllaba. Heu q̄ pingui mas
 cer est mibi thaurus in aruo

Dij profers et dij debent tamen ij dupla scribi

¶ Ponit quartā exceptōem volēs q̄uis ij z dij sint dcōnes dissyllabe.
 habēt tamen accentū acutū qz p̄ferunt vt dictiones monasyllabe Vir
 gilius. Dij quibus imperium hoc steterat zc̄. Tamen scribunt̄ per du
 plum ij ad differentiam impatiui ab eo. z p̄positionis inseparabilis di

Omnia barbara vox non declinata latine

Accentum super extremam seruabit acutum

Nostra dat accentum tibi declinatio nostrum

¶ Ponit quintā exceptōem Qs̄ oīs dcōes barbare qz indeclinabiles
 hnt̄ accentū acutū vltie syllē more grecoz vt dauid iacob. At qn̄ h̄mōt

Accentibus.

noia declinant vt lra seruāt accentū Bapt^s man. Et nihil est aliud cul
 tis adamus in hort^s. Quā primū sine fraude dies. ibi dixit adamus p
 adā Baptista em̄ z prudētius barbara noia lra faciūt. Item dubiū eē
 videt de grecis dcōib^s q̄ lra scribunt an eundē apud lraos accentū proz
 sus fuare hēant quē apud grecos p̄mitu s retinebāt. Qd̄ asserere videt
 Seruius sup̄ primū georgicoz qn̄ ait Virg^s. Heliadū palmas epirus
 aq̄z. vbi ait epirus hz accentū sup̄ e qz grecū est. Qd̄ si latinū esset h̄ret
 supra pi q̄ lōga est. Qd̄ si vez est idē dōm eēt de tragedia z comedia. et
 nōnullis alijs que apud illos habent accentū in penultima z apud nos
 in antepenultima detinet. Sed fm̄ Gasparinum veronensem gramma
 ticū p̄stantissimū in hoc vsu Virgilij Epiros scribendū p̄ os finalē z n̄
 us ita vt lraurā grecā fuaret. ita in antiqs̄ virgilij codicib^s pp̄it. Ut
 Quid^s silt rura petūt epiros ab his regnataqz vati. Quare fm̄ eū gre
 ce dcōes si lra lraura scribunt z p̄ferunt mutāt accentū fm̄ exigentiā
 nrām. Qd̄ tñ idē videt etiā sentire Seruius ait em̄ qz grecū est hoc ē lra
 tura greca scriptū z greco sono platū fuat accentū in p̄ma. Quare etiā
 ait sup̄ quartū eneids̄ accētus sane grecus tūc esse p̄t cū declinatō greca
 seruet vt olympos tyrānos q̄ sic qz more greco p̄ os t̄minata hz accētū
 in p̄ma At si terminatione lraia p̄ferimus acutum in media accentum
 detinet. Unde diligētē inspiciendum est accentum in antepenultimam
 locari nō posse vltia scz ex̄te lōga. tñ si eadē dictio mutat ita vt vltima
 lōga fiat breuis in illo casu etiā mutat accētus de an̄penultima in penl̄
 timam vt antropos in nrō z antropon in accō vltimā hz breuē ergo ac
 centus in an̄penultia vt in grō

in drō simplr

qz vltimā longā hnt mutat accētus sup̄ penl̄. vñ sepius mutat accētus
 in dcōib^s grecis a nr̄is translat^s. Ut fm̄ Pruse^s ois nr̄is desinēs in a a
 nostris corripit q̄uis sit apud grecos p̄ductus vt lydia phrygia Siria
 italia hispaia z oia alia noia regionū. quare hec noia fm̄ grecos habēt
 accentū in penul. ex regula iā dicta qz vltia lōga. z apud nos in an̄penl̄.
 qz vltia breuis h̄t. Hāc regulā nr̄i poete lz aliqñ nō infringūt qz ponūt
 noia in a lōga more grecoz. Statius in q̄rto Tebeidos. Nō tegea nō
 ipsa deo vacat alite felix. Eyllene. Idē in sexta thebaidos. Te plāgeret
 argos. Te nemea tibi lerna comas larissaqz suplex poneret. vbi tegea
 z nemea que productam seruant a finalem accentum quoqz grecum de
 tinent id est acutum in penultima

Attrahit enclitica vox accentum sibi vocis

Prænisse q̄ eum finalis syllaba seruat

¶ Ponit sextā exceptōem. Qz iunctio enclitica mutat accentū vltie vel
 penultime sup̄ vltimā. vt Virg^s. Omnia mercurio similis humerosqz
 coloremqz. de quaz natura pauca prius dicta sufficiant.

Accentum seruat concise littera vocis

Que seruaret eum si vox perfecta maneret

Que tibi si desit huic publica regula seruit

Regula vocali cedit tamen ipsa sequenti.

De

¶ **P**onit septimā exceptionē q̄ l̄ra siue vocalis p̄cise dcōis seruat p̄ncipalē accentū quē seruaret si maneret dcō p̄fecta z̄ integra. q̄ si vocalis de fuerit publica regula de accentu in dissyllabis dcōibz̄ huic seruit. si facta fuerit dcō dissyllaba p̄ sincopē vt deū p̄ deoz̄ diuū p̄ diuoz̄ ¶ **I**tem p̄ intellectu text⁹ notandū **C**oncisiō dcōis est duplex. q̄dā retinet vocalē supra quā erat accentus in dcōe integra. q̄dā nō retinet q̄re si nō seruat vocalē vt faciat dissyllabā dictōem vt diuū p̄ diuoz̄ subiacer̄ huic regule **D**ictio cui tm̄ zc̄. si fiat p̄ polysyllabā subiacer̄ regule sequēti **A**ccentū seruat zc̄. **S**z si dcōes concise vocalē seruant supra quā accent⁹ integre dictionis. supra eandē cadit accentus p̄ncipalis **R**ōne cui⁹ p̄ sincopam sepius irregulariter accētus penultie transfer̄ ad vltimā. nā vt ait **P**uiscianus in v. **A**ntiq̄ssimi hic z̄ hec ardeat⁹ harpinat⁹ suffenat⁹ capenat⁹ ferentinatis cū circūflexo in penultia p̄ferebāt. q̄ nos p̄ sincopā ardeas harpinas suffenas capenas ferentinas cū eodē accentu in vltima dicimus **I**n q̄bz̄ itaqz̄ sp̄ manet accētus supra hāc lrām a ¶ **I**tem fm̄ eundē **P**uiscianū eodē mō cū circūflexo in fine p̄ferūt optimas p̄mas pontias erotomas larinas z̄ rauinas **S**itr̄ z̄ in eadē gentiliū noīm forma eodē teste **A**ntias noī p̄p̄riū cuiusdā historici q̄ **V**alerius dictus ē. cū eodē circūflexo p̄fer̄ accentū **I**tem z̄ ad appellatiuoz̄ drām hec p̄p̄ria manas z̄ lenas cū accentu sitr̄ circūflexo in fine p̄ferunt **I**uuenalis **Q**uō captator amat lenas vrelia vendat **I**tem z̄ nrās nri⁹ singularis vt idē auctor in octauo eiusdē opis dixit **L**ui⁹ vltimā circūflectimus ad drām acci pluralis q̄ acutū hz̄ in penultia. **I**tem z̄ alia q̄ p̄ sincopā eodē teste in q̄rto ei⁹ dē volumis transferūt circūflexū de penultia in vltimā vt audiuit audic cupiuit cupit fumauit fumar. **V**irg⁹. in iij̄ eneidos **E**t ois humo fumar neptunia troia profumanit ¶ **I**tem p̄ apocopen etiā sepius trāffer̄ accēt⁹ p̄ncipal de penultia ad vltimā vt produce produce illicce illic isticce istic. ¶ **I**tem quid qd̄ fio dū in declinatōe monosyllabā faciunt. si cū alio sitr̄ p̄ponāt nō solū fcatōem z̄ p̄iūctionē sz̄ etiā accentū in fine fuant vt q̄c qd̄ quotquot calefio calefis calefit. reperfio tepefis tepefit ¶ **I**tem mutat etz̄ accentū sepi⁹ metri necessitas **V**irg⁹. **P**ecudes p̄ictesqz̄ volucres **F**ibi in volucres accentus mutat de anpenultia in penultimā grā liq̄de cū musta ne faciat iābū quē nō recipit vsus heroicus ¶ **I**tem solet etiā syneresis specie accent⁹ mutare z̄ locū. nā quotiēs exigēte metri necessitate in dcōnibz̄ grec⁹ fit syneresis vt patuit in scia pre **A**lexādri. z̄ si itaqz̄ sup̄ syneresim remanet accētus necē est illū circūflexū esse **U**n̄ in q̄busdā plenis noībz̄ vt **T**ermodoon demophoon z̄ silibz̄ q̄hnt̄ accentū in penultia **E**t p̄ syneresim dicimus **T**ermodon demophon z̄ mutat̄ accentus ex acuto in circūflexum z̄ transfertur in finem.

Accentum seruat polysyllaba vox super illam
Que preit extremam si longa sit hec aliter non
Si breuis est sedet accentus sup̄ ante locatā
Sive fit illa breuis seu longa tamen tenet illū.

¶ **P**osito loco accētus p̄ncipalis in dcōibz̄ dissyllabis **I**ā de p̄ncipalē

Accentibus.

accentu ponit regulā in polysyllabis **Q**uod dictio polysyllaba seruat accens
tū pncipalē supra penultimā si eadē fuerit longa vt fuerūt At si eadem
breues seruat accentū in anpenultia vt dñs vt p̄tz ex p̄dictis z p̄cipue ex
regula Joānis Tortelij Sed hec regula patit exceptionē vt sequitur

**Accentū seruat in compositis facit z fit
Dum vox composita vocalem seruat eandem**

Quod p̄mā exceptionem regule dicte. q̄ p̄posita hoz p̄boz facit z fit
In q̄bz licz penultia breuis. tñ super eadē cadit accēt. dū nō mutet vo
calē vt calefacio calefacit penultiam acuit Sz p̄ficio acuit anpenultia
mā qz mutat vocalē. Vñ nota qñ facio p̄ponit cñ noibz z aduerbijs rerē
net a vt calefacio puifacio satisfacio Cū p̄positōibz p̄o mutat a i i. silr ac
centū vt p̄ficio reficio Silr p̄posita a fio acuit vltimā vt calefio calefis
quare dicūt poete fio dissyllabum producit vocalē an vocalē. non aut trē
syllabum vt fieret

**Quando cōpositum festinat et inde licet fit
Longa. simul pones intus longeqz deinceps
His orsum iungas sic dices esse deorsum
Pleraqz cunctando proferre vel vtracqz disce**

Quod scōdam exceptionē q̄ sex aduerbia in p̄positis licz p̄ducēt penul
timā. tñ anpenultia acuit vt stz qñ inde inceps intus longe z orsum Ut
aliqui deinde deinceps deintus alonge z deorsum. q̄re d̄t in textu hoc ad
uerbiū qñ festinat in p̄nūciatōe hoc ē festine z celeriter penultimā p̄fert
q̄uis ipa sit positōe longa Itē excipiūt p̄posita ab vtra z plera cū p̄iū
ctione enclitica q̄. qz penultimā acuit licet eadē sit breuis vt vtracqz ple
raqz. **Q** Item dicta exceptio seruanda est in soluta oratione siue prosa
non aut in carmine Unde vtracqz vult carmen. sed prosa requirit vtras
q̄. q̄re etiā d̄t in textu disce p̄ferre pleraqz cūctando. i. penultimā acuen
do z vtracqz penultimā corripiendo. Item ne p̄tingat nos errare in affig
natōe accentū in certis d̄cōibz in q̄bz dubiū an accipiant accentū in ante
penultia an p̄o in penultia. doctrina Johānis Tortelij z Auli gelij in
septio noctiū atticaz dicim⁹ q̄ affatim attentim admodū affabre appro
be z approb acuit p̄mā syllabā Teste Auiano poeta Sic em legit p̄bo
grāmatic⁹ hos p̄sus Plauti Potus es tu hō facinus facere strennuū
Alioz est affatim q̄ faciāt Sane ego me volo fortem phibere virū. Ita
etiā legit approb p̄ valde p̄bus apud Liciliū in ea comedia q̄ inscribit
triūphus Aut em hierocles hospes est mihi adolescēs approb Silr apo
stema hz accentū in anpenultia fm grecā naturā. latini penultimā acu
unt Itē exaduersum anpenultiam acui voluit Aulus gelius apud thes
rentiū cū ait In quo hec discebat ludo Exaduersum loco tonstrina erat
q̄daz Silr martialis acuit anpenultiam in hippocrates in nono. ait em
Os hois mulsum me rogat hippocrates. p̄sus em est pentameter Item
marsia acuit p̄mā Silr orpheus z patma Iuuenalis ad nevolā Occur
ris fronte obducta ceu marsia vici⁹ Idē debet magnus patme subit⁹ q̄

De

promethus Sili mō p̄modū acuit p̄mā Dicit em̄ latius līnias in odyssa
sea Nā p̄centes p̄modū hoc ē p̄t̄ modū Silt̄ porſena fm̄ Seruū Dar
cialis Hāc ſpectare manū porſena nō potuit Tñ ſepi⁹ metri cā ei addit
līra n̄ vt porſenna z ſic acuit penultiam Virg⁹. octauo Necnō Tarquū
eiectū porſenna iubebat Accipere Item r̄hetorica acuit an̄penultiam
licz penultia breuis Iuuenal. Ad pugnā q̄ r̄hetorica descendit ab v̄m
bra Item Serpedō duplicē facit accentū fm̄ duplicē declinatōem. nā ſi
in vltia hz accentū hz in ḡtō ſerpedōz. ſi p̄o in penultia facit ſpedōis.
¶ Item ediuerso multe acuit penultiam q̄ vident̄ acuere an̄penultiam
vt apprim⁹ reſte eodē gelio acuit in penultia Homer⁹ in odyſſea Denis
q̄ vir ſumm⁹ apprim⁹ patroclus Sili mō app̄me appor⁹ ciclopū mediā
circūſlectūt Baptiſta Inſula ciclopū medio zc⁹. Silt̄ malea Euphras
tes phrenēſis tribulis penultiam acuit Virg⁹. i. georgicoz. Hinc mo
uet euphrates illinc germania bellū Stati⁹ in. viij. Et rauce circū ſonat
ira malee illi⁹ p̄montorij Iuuenal in ſatyra p̄ma Lū furor aut dubius
cū ſit maifeſta phrenēſis Darcial in viij. Hūc au⁹ z tremulo vix accipi
enda tribuli. ¶ Item oīa p̄poſita a
acuit penultiam Itaq̄
Iſidorus cū accentu ſup̄ penultiam p̄tra vulgare p̄ſuetudinē p̄ferri d̄z
em̄ hz penultiam longā ſupra quā eſt accent⁹ vt polydor⁹
diadorus heliodorus Darcialis in. x. Natali diodoro tuo p̄uina ſenar⁹
Accubat Iuuenal in ſatyra Lautoz p̄ueros artē ſcindens Theodori.
Idem in alia Conſoris tm̄ dāno rapit heliodorus Silt̄ incus in obliq̄s
ſp̄ acuit penultiam Iuuenal in ſatyra Gladiosq̄ parente Incude z lus
teo vulcano ad r̄hetora miſit.

Barbarus el acuit obliquis regula ſeruit
Hec accepta ſolent v̄ſum mutare legendo
Hunc etiā mutat lector ſi queſtio fiet
Greca p̄ accentum debes formare latinum

¶ Hic ponit ſciā exceptōez q̄ barbara noīa in el q̄ vltiam acuit vt mi
chael gabriel daniel. qñ p̄o ſiūt latina. i. qñ declinat̄ur obſeruat̄ accentū
in penultia more latioz Greca em̄ noīa z barbara ſi mutant̄ more latioz
retinēt accentū more latinoz vt clare p̄z ex p̄dic⁹ de barbar⁹ diſyllabis

Accentus normas legitur poſuiſſe vetuſtas
Non tm̄ has credo ſeruandas tempore noſtro

¶ Utiſis ſp̄eb⁹ accentū modernoz Hūc de his p̄tinuat accētib⁹ q̄s po
ſuit vetuſtas. q̄z qdā imitādi qdā refutādi. itaq̄ breuit̄ hoz cū Alexan
dro diſcrimen deſcribemus.

Si ſit natura monaſyllaba dictio curta
Lircūſlectatur. ſed ſi breuis eſt acuat̄ur

¶ Hic ponit p̄mā regulā antiq̄z de monaſyllabis. N̄ ſi dcō monaſyl
laba naturalr̄ p̄ducat̄ p̄fer̄ accētū circūſflexo vt dos flos. z ſi breuit̄ na
turalr̄ accētū p̄fer̄ acuto vt par far ius. Item hec regula p̄tradicit̄ rez

Accentibus.

gule illi Accentū tibi vox zc. vbi pbatū dictionē monasyllabā siue breuiem siue productam necessario acui quare hec regula omittenda

**Si teneat primam dissyllaba dictio longam
Sicq; suprema breuis veterū si iussa sequaris
Circūflectatur prior. in reliquis acuatur.**

¶ **N**ic ponit aliā regulā antiq; de dissyllabis dictōib; **¶** dictio dissyllaba si potē pducatur posteriorē vo corripit. pma circūflectit. altera acuto pferat accentu. vt mittat legat dānat. Itē hec regula peccat ptra iaz dicta. vna em dictio duos pncipales nō parit accentū qre circūflexus et acutus q pncipales in eadē dōne nō reperiunt Itē in dictōib; latinis regulariter vltima nunq; acuit neq; circūflectit. vt clare patuit in pdictis Itaq; hic ritus antiquoz spernendus.

**Seruabit legem polysyllaba dictio talem
Si fit correpta penultima que preit illi
Seu fit producta seu non. tamen est acuenda
Seu fit suprema breuis z penultima longa
Fiat natura. sit circūflexus in illa**

¶ **N**ic ponit regulam de polysyllabis q; pccordat cū regulis tā pdictis. Quare imitāda dicēs Si penultima siue breuis siue longa acuit Et si vltima breuis penultima longa. eadē penultima accentu pferit circūflexo. cui rō certa ē ex dictis. qre hic ptereunda.

Illic in fine circumflectes sociosq;

¶ **N**ic ponit vnam exceptionem de aduerbijs a pnoib; formatis **¶** Illic z cetera aduerbia a pnoib; descendunt in fine irregulariter proferuntur accentu circūflexo p apocopē vt illuc istuc illac istac Item hec exceptio pccat ab oib; artiū scriptorib; q de accentibus scriptitarūt qre a modernis z antiquis eque potenter admittitur. vt patuit

**Ultima producta tibi fit ac ante suprema
Ante suprema acue. sic testificatur athene
Sed si productum positura dat ante supremam
Nec acuendo sonat breuis vltima longave fiat**

¶ **N**ic ponit cōplementū huius regule. **S**eruabit legē zc. q si vltima et penultima fuerint longe penultima est acuenda. z nō circūflectenda. Syllaba em longa nō circūflectit nisi sequat syllaba breuis. vt clare patet in pdictis. Sed si penultima pducatur p positōem. ipa sonat acuenda. id est acuto sono pferenda siue vltima sit breuis siue longa. vt amandū amandos. In hac tamē vltima clausula vsus imitandus. cōtra em iaz dicta concludit.

De

Hoster non penitus has normas approbat vsus
Barbara. ꝑscisa vox. vsus ꝛ enclisis ista
Quassunt interdū: facit hoc distantia vocum.

Nic iam ꝑcludit ꝑ regule antiqꝫ nō sꝫ seruantꝫ apud modernos ꝑpter
accentū circūflexū qꝫ apud modernos nō ē in vsu sꝫ moderatꝫ Itē qꝫtuor
mutant accentū regulārē in irregularē ꝑpter dꝫm vocabulorꝫ vt dco bar
bara Sincopa. vsus. ꝛ enclisis. i. ꝫiunctio enclctica vt clare patuit ī excep
tionibꝫ modernorꝫ. qꝫbꝫ additꝫ apocope Et syneresis. qꝫ etiam quassunt. ꝛ
destruunt regulas ꝑfectas.

Ausat tripliciter lector. distinctio plena
Nāqꝫ fit. ꝛ media. fit subdistinctio terna
Si suspensiuā fiat ꝫstructio. quando

Pausat. tunc media possit distinctio dici
Si fit ꝑfecta constructio sed tñ adde
Conuenit. vt plena sententia possit haberi
Si lector pauset ibi subdistinctio fiet
Completo sensu fiet distinctio plena
Hec est periodus mutato nomine dicta.

Quia ex mō ꝫꝫruandi aliꝫ ꝛ aliꝫ causatꝫ accentus. vbi cūqꝫ em̄ coma
fuerit accentus ē acutus vbi colon circūflexus. vbi ꝫo periodus accētꝫ
grauis. ꝛ qꝫ ex alio mō accētꝫandi aliꝫ orōis modus ꝑferendi. vbi em̄ co
ma ibi vocis eleuatio. vbi colon fiet eadē eqꝫliter vocis distātia In perio
do ꝫo vocis depꝫssio. ꝛ qꝫ in omni ꝫstructōez orōe solet inueniri snia ex cer
tis ꝫiunctis fm̄ antiqꝫs (licz apud nos in ꝑte aboleuerit ex defectu scriptor
ris **Q**uare ꝑꝫeriori certitatōe ꝛ horꝫ ꝫiuctozꝫ cognitōe **Q**uedā cū Ale
xandro dicta paucis ꝫstringā **S**ūt itaqꝫ ꝫiucta qꝫbꝫ orōnes distinguunt
tria gñalia vt coma. i. media distinctio Colon. i. subdistinctio Periodꝫ.
Id ē plena distinctio Itē ꝫ ꝫleniori snia notandū ꝫ ꝫiuctus siue ꝫiuctū est
signū segregās intellectū ꝛ spm̄ recreās ꝫ latoris Et ē duplex vt essentia
lis ꝛ accñtalis **E**ssentialis ē qꝫ eiusdē figure in fine orōis cuiuslibet. cuius
sunt multe spēs vt suspēsiuꝫ ꝛ ē simplex ꝫgula qꝫ solet ꝫetis grā apponit
anteꝫꝫ sensus orōis sit cōpletꝫ. vt arma **B**eminꝫ ꝫiuctus ē qꝫ vtimur vbi
maior ē snia orōis nō tñ ꝑfecta. vt arma virūꝫ. **C**oma ē cauda vel vir
gula ducta sursum. ꝛ ponitꝫ vbi clausula ꝫetit ex scribētis intentōe aliqꝫd
ē addendū. vt arma virūꝫ cano. **C**olon ē ꝫiuctꝫ planus qꝫ ponitꝫ in fine
clausule qñ totꝫ sensus orōis cōpletꝫ. licz qꝫd addi possit. vt **S**pem vultu
simulat ꝫmit altū corde dolorē. **P**eriodꝫ ē punctꝫ quē in fine capli vlti
mus opis solemꝫ ponere cū vlteriꝫ nō sit dicēdū de tali snia. vt qꝫuis sim
nigra sum tñ pulcra. ꝛ omī laude dignissima. **A**ccñtalis ꝫiuctus ē qꝫ non
sꝫ sꝫ ex aliqꝫ accñte in orōe ponitꝫ. cuiꝫ sunt multe spēs. vt interrogatiuꝫ
qꝫ interrogatōem affirmat ꝛ scribitꝫ ꝛ aduerso vt **Q**uē qꝫritis? **E**xclas
matiuꝫ seu admiratiuꝫ qꝫ admiratōnem cū clamore facit. vt **T**ante ne

minis et
dico itaqꝫ
ponis c
hanc qꝫ
dlangen
Et dꝫre
qꝫ facebo
ni ab au
dinanda
iniquos
ut Si
hi modi
nā cogit

Dedica
Coma
Subdist
Colon.
Plena
Period
Punct
Bemin
Inter
Excl

Accentibus.

animis celestibus ire Semipunctus est signula que in fine linee ponit cum dictio imperfecta est cuius post in sequente lineam se curuat Est preterea semipunctus quo solemus uti in epigrammatibus epistolarum loco priorum nominum vel brevitatis causa vel nominis quod ignoramus suppletionem ut honorabili viro. A. de langen Parentesis est oratio inclusa sine preterea ac si eam diceret causa ornat. Ut Ar. regina dolos (quis fallere posset amantem) presensit Idem Nam quod (fatebor enim) dum me galathea tenebat Item preter hec quod plurimi puncti ab auctoribus habent sicut obelus. absteriscus ad sententias notandas vel dandandas quos pretermitto in usu enim non reperiunt. In sinechdoche apud antiquos puncti ad instar il geminati supnotabant ut homo iustus aiam corronat Si quidem appositio ff geminato supnotat ut papa stupor mundi Sed hi modi ex defectu scriptoris nostri usum reliquerunt. quorum punctorum omnium plenam cognitionem habes in figura sequenti cum signulis et formis propriis.

Media distinctio
 Coma :
 Subdistinctio
 Colon.
 Plena distinctio
 Periodus)
 Punctum suspensivum
 Seminus
 Interrogativus
 Exclamativus

Semipunctus = A.
 Parentesis ()
 Paragraphus ¶
 Admiratio
 Obelus *℥*
 Asteriscus *
 Accentus acutus
 Accentus gravis
 Accentus circumflexus

Dia stole
 Apostrophus
 Dasia
 Psilen
 Sphon
 Sinechdoche ll
 Appositio ff
 Longus .l.
 Brevis .b. *roib. r.*
 nota aspirantis
 non aspirantis

